

Un president «reforçat» en el trànsit entre el 20-S i l'1-O

Malgrat les dificultats i urgències, Torra promet recuperar a l'octubre la iniciativa i l'autoestima: "Parlar com parlàvem, deixar enrere l'autocensura i tornar a sentir-nos lliures"

Quim Torra al saló Torres García | Adrià Costa

El president ens cita divendres a primera hora a Palau. Esperaries trobar-hi una certa calma, però passa just el contrari. A la plaça de Sant Jaume hi ha en marxa els preparatius de la Mercè, que comença a la tarda amb el pregó de l'actriu Leticia Dolera. L'acampada espontània per la República es desmunta finalment (saben que hauran de tornar) i els operaris treballen a destall per tenir a punt l'escenari dels concerts. A dins, acaba d'arribar el president de la Diputació de Barcelona, Marc Castells, que es reuneix amb Elsa Artadi, consellera de la Presidència. Podran donar bones notícies en forma d'inversions. I, quan acabem l'entrevista, fa cap a Palau l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, per tractar sobre habitatge. *El tema* de la capital del país. És difícil sortir-se'n, però 64 milions no faran mal a ningú.

A l'entorn del Pati dels Tarongers s'hi noten (i es fan sentir) les obres a la zona noble, que mantenen tancat el saló de la Verge de Montserrat i el despatx del president. Quim Torra ens rep a la sala Torres García, convertida en despatx d'audiències. Un oasi de serenitat gràcies a la lluminositat i la pau que transmeten les pintures murals al·legòriques a la pàtria que havien de decorar el Saló Sant Jordi. La dictadura de Primo de Rivera ho va estroncar tot, optant per unes altres més historicistes i tan fosques com carregoses que el president voldria que tinguessin els dies comptats.

La sala Torres García té tot l'aspecte de la sala d'un museu. Una hora d'entrevista amb moltes preguntes a fer. Torra no n'esquiva ni una, entra a totes, però la urgència i la provisionalitat del moment, marcat per la repressió i els desacords de fons a l'independentisme li dificulten les concrecions. Ho admet perquè el cinisme no és cosa seva i perquè desfer el nus gordià de la legislatura costarà.

Torra se sent capaç, però sap que desfer el nus gordià de la legislatura costarà

Sap què ha de demanar a Pedro Sánchez i a la gent, però és prudent sobre què podran oferir ell i el seu Govern. També en el quan i en el com. A canvi, ofereix convicció. La mateixa que al març passat -quan l'activista i articulista abans que polític no intuïa que seria president- mostrava entorn el procés constituent que ara vol engegar i que havia de servir també per atreure la CUP. Ens ho va explicar en una llarga conversa a El Born en el marc d'un "debat republicà" que encara té molta feina per fer després de la decepció del 27-O.

Quim Torra amb Oriol March i Joan Serra Carné Foto: Adrià Costa

Torra, en trànsit entre el 20-S i l'1-O, és conscient de la necessitat de no quedar-se atrapat en la reivindicació romàntica de les efemèrides i de passar, d'alguna manera, a l'atac i recuperar la iniciativa política. Aquest estiu ho ha verbalitzat i ara creu que ha aconseguit que totes les parts ho interioritzin: es veu amb cor de compassar Govern, Parlament, presó, exili i carrer. El procés és més multipolar que mai. Costa, com deia, concretar com i on acabarà la legislatura però

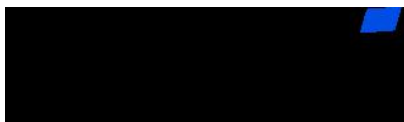
repeteix el missatge de que "ens hem reforçat" i afirma, amb l'ànim de no caure en la malenconia que connecta amb l'esperit noucentista dels anys de Torres García, que l'octubre ha de ser "un mes per prendre la iniciativa".

El Govern és autonomisme, aquest és ja un dubte resolt. Els límits estan clars. Els va marcar la sentència del TC de 2010 amputant i interpretant a la baixa l'Estatut, però també els recents recursos del govern espanyol contra lleis socials o el desplegament de la política exterior. Torra ho vol suavitzar parlant-ne amb Sánchez però sap que l'única manera de capgirar-ho és la República.

Les limitacions de l'autonomia i la contradicció que genera conviuen amb la restitució de Puigdemont, el mandat de l'1-O i els decebutos

Les limitacions de la Generalitat autonòmica conviuen amb l'anhel (i sovint la contradicció) de la restitució de Puigdemont, de recuperar el mandat de l'1-O i del testimoni dels decebutos perquè no eren conscients de les dificultats o volien arriscar més. Damunt la taula de centre dels sofàs que reben les visites hi ha el llibre *Catalonia reborn*, prologat per l'exconsellera Clara Ponsatí, que va dir que l'executiu de Puigdemont -del qual va format part els últims mesos- anava de farol.

Torra assumeix la complexitat i la contradicció que li genera l'emoció i la responsabilitat del càrrec amb el temor de no satisfer expectatives personals i col·lectives. I en aquest trànsit entre el 20-S i l'1-O opta per donar (i donar-se) un consell: "Hem de tornar a parlar com parlàvem, deixar enrere l'autocensura i tornar a sentir-nos lliures". Les preguntes i repreguntes i les respostes s'acaben. El president s'acomiada amb algunes bromes i marxa escopetejat. L'espera un dia a dia aspre i una cuina a la qual factors endògens i exògens compliquen, però s'hi veu amb cor. "Ens hem reforçat".

Quim Torra i Ferran Casas Foto: Adrià Costa